ପ୍ରତାପ ସିଂହ

ବନାମ

ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ (ବର୍ତ୍ତମାନର ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ)

1960
ନଭେମ୍ବର 18

ଜଫର ଇମାମ, ଜେ. ଏଲ. କପୁର, କେ. ସି. ଦାସଗୁପ୍ତା, ରଘୁବର ଦୟାଲ ଏବଂ ଏନ. ରାଜଗୋପାଳା ଆୟାଙ୍ଗର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଗଣ

ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି- ଆବେଦନର ଅଧିକାର- କାରାଗାରରେ ଆବେଦନ କରୁଥିବା ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି- ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ କି- ଆବେଦନ ଉପରେ ଆଦେଶର ଚୂଡ଼ାନ୍ତତା- ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1898 (1898 ର V) ଧାରା 420, 421, 430- ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ।

ଆବେଦନକାରୀ ଜେଲରେ ଥିବାବେଳେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଏହାପରେ ସେ ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଆବେଦନର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପୂର୍ବରୁ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଜେଲରୁ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଏହା ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ ଧାରା 132(1) ଅଧୀନରେ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା କି ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 421, ଯାହା ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ସେ ଜେଲରେ ଥିବା ସମୟରେ, ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସକ୍ଷମ କରିଥାଏ, ତାଙ୍କର ଶୁଣାଣୀ ନ କରି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିଥିଲେ କି ।

କୁହାଗଲା, ଯେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, XXXI ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ଦେବାରେ ଏହାକୁ ଏକ ବର୍ଗୀକରଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ କରିଥିଲା ଯାହା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସେହି ଅଧ୍ୟାୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ବିଧାନମଣ୍ଡଳର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିଲା । ଜେଲରେ ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ସ୍ଥିତି, ଏବଂ ଯିଏ, ତେଣୁକରି, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ, ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଥିଲା ଯିଏ ଏହା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ । ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 421 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁନାହିଁ ।

1960 — ପ୍ରତାପ ସିଂ ବନାମ ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ (ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ)

କୁହାଗଲା, ଯେ ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ସେହି ସମାନ ରାୟରୁ ଦୋଷସିଦ୍ଧିର ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନୁହେଁ କାରଣ ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଜେଲରୁ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରଥମ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିବା ପୂର୍ବ ଆଦେଶ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 430 ଅଧୀନରେ ବିଧି ସମ୍ମତ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଥିଲା ।

ଅପରାଧିକ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା: ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 106/1956 ।

ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ, ରେୱାର ପ୍ରାକ୍ତନ ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିବିଧ ସିଆରଏଲ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 70/1956 ରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ତା 7 ଏପ୍ରିଲ, 1956 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଆବେଦନଟି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଏ. ଡି. ମାଥୁର* ।

ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ବି. କେ. ବି. ନାଇଡୁ* ଏବଂ *ଆଇ. ଏନ୍. ଶ୍ରଫ୍* ।

1960. ନଭେମ୍ବର 18 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ,

ଇମାମ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ଇମାମ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି- ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶର ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132(1) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ କାରଣ ତାଙ୍କ ମତରେ ଏହି ମାମଲାରେ ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସମ୍ପର୍କରେ ଆଇନର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିଲା । ତେଣୁକରି ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନଟି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 307 ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 (f) ଅଧୀନରେ ଛତରପୁରର ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ 10 ବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19(f) ଅନୁଯାୟୀ 3 ବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେ ଜେଲରେ ଥିବାବେଳେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରେ ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଏହାପରେ, 31 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରେ, ସେ ଏକ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଆବେଦନର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା 1 ନଭେମ୍ବର, 1955 ରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଜେଲରୁ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରେ ଖାରଜ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନୁହେଁ ।

ଏହା ପରେ, ସେ ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଜେଲରୁ ତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ପ୍ରଦତ୍ତ ତା 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରିଖର ଆଦେଶର ସମୀକ୍ଷା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଗୁଣବତ୍ତା

1960
ପ୍ରତାପ ସିଂ
ବନାମ
ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ
(ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ)
ଇମାମ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ଆଧାରରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତ ଖାରଜ କରି ଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 ଏବଂ 134 (c) ଅଧୀନରେ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ମତ ଥିଲା ଯେ ଧାରା 134 (c) ଅଧୀନରେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଧାରା 132(1) ଅଧୀନରେ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଏହି ଆବେଦନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ଏହିକି ଯେ ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସମ୍ପର୍କରେ ଏହି ମାମଲାରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଛି କି? ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୃଢ଼ ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 421, ଯାହା ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜେଲରେ ଥିବା ସମୟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥିଲା, ତାଙ୍କୁ ନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିଥିଲେ କାରଣ ଏହା ତାଙ୍କ ଏବଂ ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କ, ଯିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ମଧ୍ୟରେ ପକ୍ଷପାତ ଭାବ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ।

ସଂହିତାର ଧାରା 421 ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁଛି କି, ତାହା ଆମ୍ଭେ ବିଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ 1956 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଅଧ୍ୟାୟ XXXI ଅଧୀନରେ ଆବେଦନର ଯୋଜନା ସଂକ୍ଷେପରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ବାଞ୍ଛନୀୟ । ଧାରା 404 ରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସଂହିତା କିମ୍ବା ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଫୌଜଦାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ରାୟ କିମ୍ବା ଆଦେଶରୁ କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସାଧାରଣ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଯେ ଯଦି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥାଏ, ତେବେ କୌଣସି ଆବେଦନ ଅଧିକାରର ବିଷୟ ନୁହେଁ । ଫୌଜଦାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଭିନ୍ନ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଆବେଦନ ପାଇଁ ଅଧ୍ୟାୟ XXXI ବିବିଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଧାରା 410 ଜଣେ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଷ୍ଠିତ ବିଚାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ । ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ, ସଂହିତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଥିଲା । ତେଣୁ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷସିଦ୍ଧି ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ବିରୋଧରେ ଜେଲରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସିଥିଲା । ଧାରା 418 ଅଧୀନରେ ଉଭୟ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଓ ଆଇନଗତ ବିଷୟ ଉପରେ ଏକ ଆବେଦନ ହୋଇପାରେ, କେବଳ ବିଚାରକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟତୀତ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆବେଦନ କେବଳ ଆଇନଗତ ବିଷୟ ଉପରେ ରହିବ, କେବଳ ଏକ ମାମଲା ବ୍ୟତୀତ, ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାଙ୍କର ଆବେଦନ ଉଭୟ ତଥ୍ୟ ତଥା ଆଇନଗତ ବିଷୟ ଉପରେ ରହିବ ଯଦିଓ ତାଙ୍କର ବିଚାର ଏକ ବିଚାରକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଧାରା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ

1960

ପ୍ରତାପ ସିଂ ବନାମ ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ (ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ଯ ପ୍ରଦେଶ)

ଇମାମ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ସମାନ ବିଚାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ସହିତ ଏପରି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ପାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ଆଇନଗତ ବିଷୟ ଉପରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ମଧ ସକ୍ଷମ କରିଥାଏ । ଧାରା 419 ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଏ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆବେଦନ ଆବେଦନକାରୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଭାବରେ ଏକ ଆବେଦନ ଆକାରରେ କରାଯିବ ଏବଂ ଏପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆବେଦନ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ, ଯଦି ଅନ୍ୟଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନ ଦେଇଥାଏ, ତେବେ ଯେଉଁ ରାୟ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି ତା'ର ଏକ ନକଲ ସହିତ ଏବଂ ବିଚାରକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ହୋଇଥିବା ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଧାରା 367 ଅଧୀନରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗର ଶୀର୍ଷକଗୁଡ଼ିକର ଏକ ନକଲ ରହିବ । ଧାରା 420 କାରାଗାରରେ ଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଏବଂ ତା' ସହିତ ଥିବା ନକଲଗୁଡ଼ିକୁ କାରାଗାରର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ, ଯିଏ ତା'ପରେ ଏପରି ଆବେଦନ କିମ୍ବା ନକଲକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପଠାଇବେ । ଧାରା 421 ଅଧୀନରେ ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ଏବଂ ଧାରା 419 କିମ୍ବା ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଏହାର ନକଲ ପାଇବା ପରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବେ ଏବଂ ଯଦି ଏହା ବିଚାର କରେ ଯେ ସେଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ନାହିଁ, ତେବେ ଏହା ଆବେଦନକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ କରିପାରେ । ଏହି ଧାରାରେ ଏକ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 419 ଅଧୀନରେ   ଉପସ୍ଥାପିତ କୌଣସି ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆବେଦନକାରୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ଏହାର ସପକ୍ଷରେ ଶୁଣାଣୀ କରିବାର ଯଥାର୍ଥ ସୁଯୋଗ ମିଳିନାହିଁ । ଏହି ଆବେଦନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ଧାରା, ଯାହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ତାହା ହେଉଛି ଧାରା 430, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କେବଳ ଧାରା 417 ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ XXXII ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମାମଲା ବ୍ୟତୀତ ଆବେଦନ ଉପରେ ଏକ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ ।

ସଂହିତାର ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀ, ଯେଉଁ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ସଂହିତା ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି, ସେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଯଦି ସେ ଜେଲରେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସେ ଜେଲ୍ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ, ଯେଉଁମାନେ ଆବେଦନକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପଠାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସଂହିତାର ଧାରା 419 ଅଧୀନରେ କିମ୍ବା ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ ହେଉଥାଉ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ, ଆବେଦନ କାରଣକୁ ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ପଢ଼ି ଏବଂ ବିଚାରକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ରାୟ କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗର ନକଲ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପରେ, ଯଦି ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ନାହିଁ ବୋଲି ବିବେଚନା କରନ୍ତି, ଆବେଦନକୁ ସରାସରି ଭାବରେ ଖାରଜ କରିବାକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଜେଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଜେଲ୍ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରେ ଏହାକୁ ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦି ସେହି ଆଦେଶ

ଆଇନଗତ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ସଂହିତାର ଧାରା 430 ଅଧୀନରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ 31 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଆବେଦନଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନଥିଲା ।

ଆମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଆସୁଛୁ ଯେ ଧାରା 421 ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରେ କି ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ରାଜ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆଇନ ସମ୍ମୁଖରେ ସମାନତା କିମ୍ବା ଭାରତର ଅଞ୍ଚଳମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଇନର ସମାନ ସୁରକ୍ଷାକୁ ବାରଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ ଭେଦଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରୁଛି କି ନାହିଁ ତାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯିବ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନେକ ମାମଲାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ । ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର XXXI ଅଧ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା କେତେକ ମାମଲାରେ ଦୋଷସିଦ୍ଧି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା । ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆବେଦନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ, ସେଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ନାହିଁ କାରଣ କେହି ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତାଙ୍କର ଫୌଜଦାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ଅଛି । ଜଣେ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କିମ୍ବା ଜଣେ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଷ୍ଠିତ ବିଚାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବନ୍ଦୀଙ୍କୁ ସଂହିତାର ଧାରା 410 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଧୀନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଛି । ଏପରି ଭାବେ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବାରୁ, ସଂହିତାରେ ଏପରି ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାର ଉପାୟମାନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ସଂହିତାର ଧାରା 419 ଏବଂ 420 ରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ । ଏହି ଦୁଇଟି ଧାରାରେ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ଭାବନା ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଇଛି (1) ଜଣେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏକି ଜେଲରେ ନାହାଁନ୍ତି, ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିଜର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ; (2) ଜଣେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଜେଲରେ ରହିବା ସମେତ ବିଭିନ୍ନ କାରଣରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିଜର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେ ନିଜ ଓକିଲଙ୍କ ଜରିଆରେ ଏହାକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ଏବଂ (3) ଯେଉଁଠାରେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଜେଲରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିଜର ଆବେଦନ ପଠାଇବାରେ ଅସମର୍ଥ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ, ସେ ଜେଲ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଜରିଆରେ ଏହାକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ । ଯେଉଁଠାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀ ଧାରା 421 ଅଧୀନରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ଖାରଜ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଆବେଦନର ସପକ୍ଷରେ ଶୁଣାଣୀ ପାଇଁ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି କୌଣସି ବିଚାର ଉପୁଜେ ନାହିଁ ଯିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । ଉପରୋକ୍ତ ବର୍ଗୀକରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆଧାର ଅଛି ଯାହାର ଅଧ୍ୟାୟ XXXI ଅଧୀନରେ ଆବେଦନ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଆଇନ ପ୍ରଣୟନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସଂଯୋଗ ଅଛି । ଧାରା 410 ଅଧୀନରେ କୌଣସି ଭେଦଭାବ ନାହିଁ କାରଣ

1960

ପ୍ରତାପ ସିଂ
ବନାମ
ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ
(ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ
ପ୍ରଦେଶ)

ଇମାମ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି

ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କିମ୍ବା ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଷ୍ଠିତ ବିଚାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ବନ୍ଦୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ । ଯେଉଁଠାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିଜର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୁଅନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସ୍ଥିତି ଜେଲରେ ଥିବାରୁ ଏପରି କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ସେହିପରି, ଜେଲରେ ଥିବା କିମ୍ବା ନଥିବା ଜଣେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ, ସେ ଜେଲରେ ଥିବା ଜଣେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । ଏହି ସଂହିତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବନ୍ଦୀ, ଯିଏକି ଜେଲରେ ଥିବା ସମୟରେ ନିଜର ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି, ଯେ ତାଙ୍କର ଆବେଦନ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ, ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ନଚେତ୍ ଧାରା 410 ଅଧୀନରେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନର ଅଧିକାର ଅର୍ଥହୀନ ହେବ । ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶୁଣାଣୀ ହେବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଶୁଣାଣୀ ହେବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଓକିଲ ନିୟୋଜିତ ହୋଇନଥିଲେ । ଜଣେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭିନ୍ନ ବିଚାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଯିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରନ୍ତି, ଯେଉଁ ମାମଲାରେ ଆବେଦନ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣାଣୀ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ, ଏହି ବର୍ଗୀକରଣକୁ ତିନୋଟି ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଆଧାର ରହିଛି, ଯାହାର ସଂହିତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ ଯେ ଧାରା 421 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରେ ।

ତଥାପି, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ ହୋଇଥାଇପାରେ, ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ ଶୁଣାଣୀ ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତ ଏହି ଆବେଦନ ମିଛ ନୁହେଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଭୁଲ କରିଥିଲେ । ଓକିଲଙ୍କ ଶୁଣାଣୀ ବିନା ଏହି ଆବେଦନକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଧାରା 421 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଳନ କରାଯାଇନଥିଲା । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ଯଦି ଧାରା 420 ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିବା ତା 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରିଖର ଆଦେଶ ବିଧିସମ୍ମତ ଥିଲା, ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ଦୋଷସିଦ୍ଧିର ସମାନ ରାୟରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନର ସ୍ଥିତି ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନଥିଲା କାରଣ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ଆଦେଶ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର 430 ଅଧୀନରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଥିଲା । ନ୍ୟାୟିକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଠାରୁ ଅଲଗା କରାଯାଇପାରିବ । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟିରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇନଥିଲା ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଥିବା ଏକ ଆଦେଶ ବିଧିସମ୍ମତ ଅଟେ, ଜଣେ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ

ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ । ଆମ୍ଭ ମତରେ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସାର ନାହିଁ, ଥରେ ଯଦି ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ତା 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1955 ରିଖର ଆଦେଶ ଏକ ବିଧିସମ୍ମତ ଆଦେଶ ଥିଲା, ଯାହା ଥିଲା ବୋଲି ଆମ୍ଭେ ମାନେ କରୁ, ଆମ୍ଭ ମତାନୁସାରେ, ଧାରା 421 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରେ ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି ।

ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଂଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା : ଶ୍ରୀମତୀ ଜୟା ମୁଖାର୍ଜୀ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ